

Lesna in steklarska industrija znatno zboljšani radi postavnega piva

Washington, 28. marca. Iz raznih krajev dežele se poroča, da se polagoma že uresničuje pričakovanje mnogih krogov, da bo postavno pivo precej pomoglo k dvigu raznih industrij. Sam zakladniški oddelek Zed. držav že to čuti. Zastopniki steklarske in lesne industrije poročajo, da so se časi znatno zboljšali. Ožji svetovalec Roosevelta, ki ni hotel dati svojega imena za javnost, je povedal: "Kar se tiče ekonomskega stališča smo bili v Ameriki že več mesecev popolnoma mrtvi. Pivo samo sicer ne bo prineslo definitivne prosperitete, toda privatniki kot vlada bodo dobili milijone novih dohodkov od pive, in začetek boljših časov je tu." Zveza prodajalcev lesa na debelo poroča, da je imela do 25. marca za 14 procentov več naročil kot v istem času lanskega leta. Milijone sodov za pivo je naročenih, poleg milijonov zabojev za pivske steklenice. V deželi menda danes ni ene tovarne za izdelovanje steklenic, ki ne bi imela takih naročil, da jih ne more takoj izvršiti.

Predsednik Hindenburg namerava resignirati

Berlin, 27. marca. Ker ima danes v Nemčiji vso ekskluzivno in postavodajalno oblast kancler Hitler, je le vprašanje časa, koliko časa ostane še kot predsednik nemške republike — Hindenburg. V gotovih krogih se smatra, da je maršal Hindenburg skrajno neugodno, da mora vršiti povelja, ki jih izdaja bivši korporal — Hitler. Hindenburg sam se je izjavil: "Kadar me dežela ne potrebuje več, tedaj grem." In politikarji so mnenja, da je Hindenburg danes popolnoma nepotreben, ker ima Hitler vso oblast.

Dobil delo — zaprt

Frank Masarik, 44 let star, je bil dolgo brez dela. Te dni pa je dobil delo v neki pivovarni, ki se pripravlja s penečim pivom za 7. aprila. Delo Masarika je bilo preskušati razne vzorce piva, kar je Masarik tako temeljito delal, da je bil proti večeru posteno nasekan. Na potu proti domu se je seveda zibal in majal na vse konce in kraje, kamor so ga pač vlekli različni vzorci v njegovi notranjosti. Imel je smolo, da so ga aretirali. Sodnik Phillips, pred katerega je bil Masarik včeraj pripeljan, ga je vprašal, kje se je vendar tako napil, nakar je Masarik povedal resnico. Kljub temu ga je sodnik obsodil na 20 dni zapore, kar je na vsak način prehud.

Hudo za bankirje

Kot se poroča iz Washingtona je predsednik Roosevelt naročil justičnemu oddelku vlade, da nemudoma nastopi proti vsem onim bankam, ki so kršile določbe zvezne vlade. Zakladniški oddelek vlade pa naznanja, da je administracija Hooverja dobro vedela o silnih nerednostih Harriman National banke v New Yorku, vendar ni storila ničesar, da bi špekulante z ljudskim denarjem pripeljala pred stol pravice.

\$300,000,000

Kot doznava Federalna Rezervna banka v Clevelandu so ljudje v Clevelandu in okolici tekom zadnjih dveh let potegnili iz bank nad \$300,000,000. Nekateri so to naredili iz potrebe, drugi pa so skrili denar doma.

Suhači se pripravljajo, da napadejo postavno o pivo na najvišji sodnji

Columbus, Ohio, 27. marca. Ni še gotovo, če bomo v državi Ohio lahko dobili 7. aprila peneče postavno pivo kot v drugih državah, kjer suhači niso tako sitni kot so v državi Ohio. Prve zapreke so v sami državni postavodaji. Dočim je v senatni zbornici mogoče dobiti potrebno dvotretinsko večino glasov, pa taka večina ni sig

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po razpisalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt \$1.75
Za Evropo, celo leto \$8.00; pol leta \$4.00; za četrt leta \$2.50
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEO and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3, 1879.

88

No. 73, Wed., Mar. 29th, 1933

Al Smith o Rusiji

Pred nekaj tedni se je podal bivši governor Al Smith v Washington, kjer je podajal pred senatnim ekonomskim odsekom gotova pričevanja glede brezposelnosti in kako naj depresijo končno poženemo od sebe. Med drugim je Al Smith tudi priporočal, da ameriška vlada prizna Rusijo.

"Jaz sem prepričan, da je naša dolžnost, da priznamo obstojetno rusko vlado," se je izjavil Al Smith. "Nobenega pametnega razloga ne vidim, da Rusije ne bi priznali. Seveda se nam pripoveduje, da nam Rusija dolguje \$100,000,000. Resnica pa je tudi, da je Amerika vzdrževala vojaške čete v Rusiji, dasi nismo bili v Rusijo v vojni. S tem smo Rusiji povzročili precej škode. Ako se vsedemo za mizo in začnemo s pametnim pogovorom, bi kmalu prišlo na čisto. "Zakaj bi z Rusijo trgovali samo pod klobukom, skrivaj? Resnica je, da se vrši trgovina med Rusijo in Zedinjenimi državami. Potom Amtorga, ali kakorkoli se že imenuje ruska trgovska družba v New Yorku, se pošilja ameriško blago v Rusijo. Najbolje je torej, da vržemo krinko od sebe, da pošljemo svojega zastopnika v Moskvo, Rusija pa svojega v Washington."

Pozneje se je Smith še dodatno izjavil: "Jaz ne verujem, da bi bil to dovolj velik vzrok, da ne priznamo Rusije, ker ima slednja način vlade, ki nam ne ugaja. Sam Jefferson nam je povedal v 'Izjavi neodvisnosti,' da kadarkoli nam obstoječa vlada ne ugaja, da imamo kot celoten narod pravico vlado zavreči in postaviti tako vlado, ki nam bo po godu."

Kar se tiče strahu gotovih oseb, da bi sovjetska Rusija širila boljševiško propagando v Ameriki, se je Smith izjavil: "Prav nič nisem prepričan, da komunizem danes sploh napreduje kljub vsej goreči propagandi. Ako je sploh kje kak prostor v Ameriki, kjer bi se komunizem širil in kjer bi napredoval, bi bilo to v New Yorku, toda kdor pozna New York kot ga poznam jaz, ta dobro ve, da je komunizem v New Yorku brez vsakega pomena, New York lahko shaja brez komunizma. Amerikanec sploh niti ustvarjen ni za komunizem. Ameriški narod trpi, toda tujezemskih načinov vlad ne bo nikdar upeljal."

"Od časa do časa se sicer v New Yorku na raznih trgih zbere par sto vročeglavcev, ki skačejo po platformi in grmijo in rohnijo ter napadajo vse, kar se da napasti z jezikom, toda to se je godilo v New Yorku že od onih časov, ko sem bil jaz še majhen fantiček."

Vendar ima Smith odlične nasprotnike med demokrati, ki namprotujejo ideji priznanja Rusije. Med drugimi je Bainbridge Colby, državni tajnik v kabinetu predsednika Wilsona. Colby piše Matthew Wollu, podpredsedniku American Federation of Labor, ki je tudi nasprotna priznanju Rusije, med drugim sledeče:

"Stari ruski dolgovni Ameriki nimajo ničesar opraviti z nepriznanjem Rusije. Niti se ne bojimo njih propagande ali njih načina vlade. Da

St. Clair Rifle and Hunting Club

Pisec A. G.

Naša zvezda sreče nas do sedaj še ni zapustila. V nedeljo 26. marca smo se spoprijeli z Rainbow Hunting klubom, kot poprej napovedano, in zmaga je bila zopet na naši strani. Naš predsednik je sicer hotel, da se spremembo enkrat zgubimo in je nalašč slabo streljal, toda njegova nakana se ni posrečila. Je pač našim fantom menda že v krvi, da se potrudijo, kadar se gre za čast in dobro ime našega kluba.

Korajžo in veselje do streljanja in zmag jim je še lanski predsednik Sietz vcepil v kri. Tudi prejšnji naši nadlovci so bili izvršni, to so Peterka in Buč. Naš sedanji nadlovec Pirnat je spočetka svojega uradovanja sicer vedno gledal na čast našega kluba, toda zadnjo nedeljo so ga pa najbrže kuharice od Rainbow kluba premotile, da je potegnil z njimi (ne s kuharicami, ampak z lovci). Do tega sklepa sem prišel, ko sem videl, kako je našemu Andreju Mrs. Hočevar izročila pol pečene piške, zavito v papir, poleg tega pa četrt na krožniku s potrebnimi pripombami. Tudi mi smo dobili vsak po eno četrtino in kar zraven spada, toda Andrej je dobil tri četrtine, za kar sem mu v resnici nevošljiv.

V imenu našega kluba izrekam dekletom od Rainbow Hunting kluba iskreno zahvalo za postrežbo, fantom pa za zmago, katero so nam hoteli ali nehoti prepustiti. Kar se tiče postrežbe, vam bomo skušali vsaj deloma povrniti 18. aprila, ko se boste, kot ste obljubili, udeležili tekme na našem strelišču. Kar se pa zmage tiče, je pa druga stvar. Louis Gliha je sicer povedal vsem navzočim, da so oni zmage gotovi, na kar mu je naš predsednik na kratko odgovoril — če ne bo dožela. V tem stavku je Andrej mnogo povedal, kajti ako bi ne bilo dežja tisto noč, ko je suknjo na črešnjo obesil, bi ista ostala suha (suknja namreč).

Služaj suknje in druge doživljaje bom v naslednjem opisal in sicer je vse to izvirno, resnično. Vem jih pa še več, toda za danes naj samo nekaj istih opišem, to pa iz razloga, ker se ravno v današnjih dneh toliko piše in čita, koliko dela in skrbi ima prezident Roosevelt, kakšne težave da ima, kaj je in kaj bo še napravil, zato mislim, da je popolnoma na mestu, da tudi jaz opišem vrline našega (klubovega) predsednika, kajti prepričan sem, da ima naš nadlovec mnogokrat težje naloge in večje skušnjave, kot sam predsednik Zedinjenih držav.

Na naših sejah na primer, določa naš Andy za gotovo delo nekaj članov, toda vsak se brani, češ: nisem zmožen, ali: sem oženjen in mi ta stara ne pusti, ter spet: ne morem, ker sem zadržan radi brezposelnosti itd., in je ni sile, ki bi enega ali drugega prisilila, da izvrši delo, ki mu naloga. Pač je ena sila, da spravi naše lovce v akcijo, in to je — ohajenec. Namreč, kadar se voli odbor, ki naj bi šel pokušat pijačo, tedaj bi bili najraje vsi zraven.

Za Roosevelta je gotovo lažje v tem slučaju, kajti on določa svojim odbornikom mastno plačilo, in se menda ne gleda dosti na to, če je zmožen ali ne. Le pomislite, kako lahak izgovor ima predsednik Zedinjenih držav, ko pride pozno ponoči domov, pa svoji ženi pove, da je bil uradno zadržan in to drži, vsaj po mojem mnenju.

Pa poglejmo stališče našega Andreja: nekoč, ko smo na naši seji precej dolgo sejali in sejo oziroma setev malo zalili, kar je iz družabnega stališča jako pravilno, se poda naš predsednik domov, da

WILLIAM HARRISON AINSWORTH:

JACK SHEPPARD

Originalni prevod za "Ameriško Domovino"

Pošteni mizar jo je prijel za roko ter jo gorko stisnil, nato pa si pričel očitati svojo trdosrčnost ter ji prisegati, da je ne bo ločil niti sam od njenega otroka, niti ne dovolil, da bi to storil kdo drugi.

"Moj Bog," je vzkliknil, "saj nisem nikoli nameraval ločiti vas od vašega otroka. Toda hotel sem vas preizkusiti, če ga res tako ljubite, kakor kažete na zunaj. Ako je kdo kriv, sem jaz, ki sem stvar predaleč tiral. Pa vseeno: napočil bo morda čas, ko bo ta drobnj črviček potreben moje pomoči, in zanesite se na moje besede: on ne bo nikoli zaman prosil prijateljstva in zavetja pri Ovnju Woodu!"

To rekoč, je mizar pobožal spečega otroka v materinem naročju, toda pri tem ga je zbudil. Dete je odprlo velike, črne oči in jih uprlo v Wooda, nato pa vsled soja svetilke, ki mu je padal na oči, tiho zajokalo. Otrok se je kmalu pomiril na prsih svoje matere, proti kateri je iztezal svoje drobne ročice, kakor bi njo prosil varstva.

"Saj otrok ne bi niti hotel od mene, tudi če bi se jaz hotela ločiti od njega," je rekla Mrs. Sheppard skozi solze.

"Tudi jaz sem tej misli," je potrdil mizar. "Ni ga prijatelja nad mater!"

"To je res," je pritrdila Mrs. Sheppard, "kajti če ne bi bila njegova mati, ne bi preživela onega dne, ko sem postala vdova."

"Tega se ne smete neprestano spominjati," je rekel Wood tolažilno.

"Ne morem si pomagati, gospod," je odvrnila vdova. "Nikoli ne morem pozabiti pogledov ubogega Toma, ko je stal na dvorišču jetnišnice Newgate, kjer so mu odvzeli železje. Klenkanje mrtvaškega zvona še vedno brni v mojih ušesih."

"Če je tako," je rekel Wood, "tedaj se na moč čudim, kako morete imeti to-le sliko tam, ki vas vedno spominja tega nesrečnega dne?"

"Imela sem dobre vzroke, da sem jo obesila tja, gospod, toda ne vprašujte me po tem, sicer se zblaznim," je odgovorila vdova divje.

"Nu, nu, pa ne govoriva več o tem," je rekel mizar dobrodušno. "Kaj sem že hotel reči, Joan... Saj res: nikar ne iščite v zganju tolažbe! Zganje tvori bližnico na pokopališče."

"I, morda je res tako, toda če je zganje bližnica, tedaj me ne skrbi," je odvrnila vdova. "Za ljudi, kakršna sem jaz, ki niso nikoli v življenju videli sonca, je smrt odrešenje. Zganje, ki ga pijem, je morda strup, ki me mori in ki me bo umoril, toda prav tako me bodo umorili glad, mraz, revščina in moje lastne misli. Čudno, da nisem že davno zblaznela! Zganje je edini prijatelj siromaka. Morda je izdajalsko in zahrbtno, toda ono povzroča začasno srečo, in to zadostuje. Ko sem hodila in prosjčila od hiše do hiše, kjer so me sprejemali z brcami in udarci, ko sem se splazila v kako neobljudeno bajto, v upanju, da si tam odpočijem in naspim, ko sem se včasih vdala strašni sili potrebe, da si na edini možni način morem zaslužiti skromno kosilce, ko sem čutila, da mi srce v prsih poka, tedaj sem bila in sem nenadoma pozabila vse svoje skrbi, svojo revščino, svo-

jo krivdo. In čutila sem se zopet srečno, srečno, kakršna sem zdaj." Ob teh besedah je izbruhnila v divji, histeričen smeh.